

Sygn. akt VIII C 644/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2019 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 829/19

1. zmienia zaskarżony nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w ten sposób, że zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.266,70 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia sześć złotych siedemdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 marca 2019 roku do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałej części;
2. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 847,47 zł (osiemset czterdzieści siedem złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
3. nakazuje pobrać od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 774,40 zł (siedemset siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa;
4. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt VIII C 644/21

UZASADNIENIE

W dniu 28 marca 2019 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. A. (obecnie K.) powództwo o zapłatę kwoty 5.398,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 21 stycznia 2017 roku umowy pożyczki nr (...), na mocy której pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 6.737,97 zł w 60 tygodniowych ratach. Z powinności tej pozwana wywiązała się wyłącznie w części, zaś do spłaty pozostała kwota 5,398,63 zł z tytułu

należności głównej. Wobec braku dalszej spłaty umowa została wypowiedziana, a całość zadłużenia postawiona w stan wymagalności.

(pozew k. 3-5 w załączonych aktach I C 829/19)

W dniu 31 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi sygn. akt I C 829/19 wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. Przedmiotowy nakaz został doręczony pozwanej w trybie awizo i stał się prawomocny z dniem 7 września 2019 roku.

(w załączonych aktach I C 829/19: nakaz zapłaty k. 30, awizo k. 33, zarządzenie k. 35)

W dniu 9 lipca 2021 roku M. K. (poprzednio A.) wniosła skargę o wznowienie postępowania, uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2019 roku sygn. akt I C 829/19 i oddalenie powództwa. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że korespondencja w sprawie I C 829/19 kierowana była na jej nieaktualny od dłuższego czasu adres zamieszkania, wobec czego nie mogła podjąć kierowanej do niej korespondencji sądowej. W uzupełnieniu skargi pozwana wskazała, że o wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty dowiedziała się w maju 2021 roku, gdy otrzymała zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego.

(skarga k. 5-6, uzupełnienie skargi k. 14-15, k. 26)

Postanowieniem Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa z dnia 30 sierpnia 2021 roku wydanym w niniejszej sprawie pozwana została zwolniona od kosztów sądowych.

(postanowienie k. 30)

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 20 września 2021 roku ustosunkowując się do skargi pozwanej podtrzymał powództwo w całości i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Dodatkowo pełnomocnik powoda poinformował, że po uzyskaniu tytułu wykonawczego powód złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej w wyniku czego komornik wyegzekwował od pozwanej łączną kwotę 811,93 zł.

(pismo pełn. powoda k. 38-39)

W piśmie procesowym z dnia 2 grudnia 2021 roku pozwana podniosła, iż nie zawierała z powodem umowy pożyczki na kwotę 4.000 zł.

(pismo pozwanej k. 45)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 50, k. 58-59, k. 84, pismo k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2017 roku pozwana M. A. (obecnie K.) zawarła z powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 4.000 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami (377,97 zł – 10% w stosunku rocznym), opłatą przygotowawczą (40 zł), prowizją (1.624 zł) oraz opłatą za elastyczny plan spłat (696 zł), a więc łącznie 6.737,97 zł, pozwana zobowiązała się spłacić w 60 tygodniowych ratach po 112,30 zł pierwsze 59 raty i 112,27 zł ostatnia rata. W ramach elastycznego planu spłat pozwanej przysługiwały następujące usługi: okresowa przerwa w spłacie polegająca na uprawnieniu do odroczenia

terminu spłaty od 1 do 4 rat wynikających z pierwotnego harmonogramu określonego w umowie bez podania przyczyny, gwarancja zniesienia obowiązku spłaty polegająca na tym, że w przypadku zgonu pożyczkobiorcy w trakcie trwania umowy, pożyczkodawca zwalniał pożyczkobiorcę z długu w odniesieniu do jakichkolwiek jeszcze nie zapłaconych na dzień zgonu zobowiązań wynikających z umowy.

Odsetki od udzielonej pożyczki powód naliczał w stałej wysokości, odpowiadającej wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.p.c. W przypadku, gdy wartość odsetek maksymalnych ulegała zmniejszeniu poniżej wartości odsetek oznaczonych w umowie, oprocentowanie pożyczki również ulegało stosownemu zmniejszeniu. Wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego odpowiadała aktualnej rocznej stopie oprocentowania pożyczki powiększonej o 4 punkty procentowe, z zastrzeżeniem, iż odsetki te nie mogły być wyższe niż wysokość maksymalnych odsetek za opóźnienie.

W umowie zastrzeżono również, że w przypadku, gdy pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą kwoty równej co najmniej 2 pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca ma prawo wezwać pożyczkobiorcę do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wezwania do zapłaty.

Składając podpis pod umową pozwana oświadczyła, że otrzymała w gotówce kwotę 4.000 zł. Podstawę zawarcia pożyczki stanowił wniosek pozwanej z dnia 21 stycznia 2017 roku. W jego treści pozwana oznaczyła wnioskowaną kwotę pożyczki oraz termin spłaty.

(opinia biegłego grafologa k. 66-71, w załączonych aktach I C 829/19: umowa pożyczki k. 11-13v., wniosek o pożyczkę k. 14-15v.)

Na poczet zaciągniętego zobowiązania pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 129 zł, które powód zaliczył na poczet kapitału, obejmującego kwotę pożyczki, prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach elastycznego planu spłat (113 zł) oraz odsetek umownych (16 zł).

Wobec powstałego zadłużenia powód, w piśmie z dnia 20 czerwca 2017 roku, złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki wskazując, że istniejące na jej gruncie zadłużenie wynosi 6.148,63 zł.

Pismem z dnia 27 lipca 2018 roku wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 5.598,63 zł z tytułu przedmiotowej pożyczki.

Na dzień 16 marca 2019 roku zadłużenie pozwanej wynosiło 5.398,63 zł.

(w załączonych aktach I C 829/19: historia spłat k. 7-8, k. 25, informacja o stanie zadłużenia k. 6, wypowiedzenie k. 16-16v., wezwanie do zapłaty k.17, okoliczności bezsporne)

W toku postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2019 roku sygn. akt I C 829/19 komornik wyegzekwował na rzecz powoda łączną kwotę 811,93 zł.

(okoliczności bezsporne)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

M. K. ma 69 lat. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.252,90 zł. Jej miesięczne koszty utrzymania wynoszą łącznie 1.905,52 zł w tym 675,52 zł zajęcia komornicze, 100 zł czynsz, 450 zł koszty leczenia, 80 zł media, pozwana ponosi także miesięczny wydatek w wysokości 190 zł tytułem spłaty pożyczki.

(oświadczenie k. 10, okoliczności bezsporne)

Podjmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym na opinii biegłego wydanej w niniejszym postępowaniu. Przedstawionym dokumentom oraz informacjom w nich zawartym Sąd dał wiarę w całości, choć autentyczność podpisu widniejącego pod umową pożyczki została przez pozwaną zakwestionowana w toku procesu. Sąd w całości podzielił jednak wywody i wnioski wydanej w sprawie opinii biegłego grafologa, jest ona bowiem spójna i logiczna. Wobec powyższego Sąd uznał, że dokument ten został podpisany przez pozwaną, uznając tym samym zeznania pozwanej za niewiarugodne w tym zakresie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części – Sąd oddalił żądanie powoda wyłącznie w zakresie naliczonego wynagrodzenia z tytułu elastycznego planu spłaty, prowizji spełnionej części roszczenia. W odniesieniu do tego rozstrzygnięcia strona powodowa wniosła o uzasadnienie wyroku, wobec czego uzasadnienie podlegało sporządzeniu w granicach zakreślonych wnioskami.

Dokonując analizy postanowień umowy pożyczki odnoszących się do wynagrodzenia z tytułu elastycznego planu spłat uznać należy, iż postanowienia te nie dotyczą głównych świadczeń stron, jak również nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Są one częścią standardowej umowy, którą – co jest Sądowi wiadome z urzędu – powód stosuje do wszystkich klientów wybierających produkt, jak pozwany. Uważna analiza zapisów umownych dotyczących omawianego pakietu daje przy tym asumpt do wniosku, iż niósł on ze sobą dla pożyczkobiorcy w istocie niewielkie korzyści, z tytułu których pożyczkobiorca był obowiązany uiścić znacznie zawyżoną i zupełnie nieodpowiadającą tymże korzyściom opłatę. Zdaniem Sądu nie sposób uznać, aby realną korzyść dla pozwanego mogło stanowić prawo do bezpłatnego odroczenia terminu płatności od 1 do 4 (!!!) tygodniowych rat, zwłaszcza, że z uprawnienia tego pożyczkobiorca mógł skorzystać wyłącznie jednokrotnie w całym okresie kredytowania, nadto odroczone raty podlegały spłaceniu w dodatkowym okresie kredytowania. Co więcej suma tychże rat wyraża się kwotą 449,20 zł (4x112,30 zł), a więc jest znacznie niższa od opłaty naliczonej przez powoda – 696 zł, brak jest zatem racjonalnych przesłanek do przyjęcia, iż naliczona przez powoda opłata odpowiada oferowanemu dłużnikowi korzyściom. Sąd dostrzega oczywiście, iż omawiane postanowienia umowne gwarantowały również - w przypadku zgonu pożyczkobiorcy - zniesienie obowiązku spłaty zobowiązania przez jego spadkobierców, ale i w tym przypadku brak jest podstaw do uznania, iż omawiana opłata została w sposób właściwy wyceniona. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie opłata, o której mowa, została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. W ocenie Sądu naliczone z tytułu elastycznego planu spłat wynagrodzenie było w istocie dodatkowym obciążeniem dla pożyczkobiorcy, ów plan nie daje bowiem realnych korzyści odpowiadających wartości tej ceny.

Powództwo w powyższym zakresie, a więc co do kwoty 696 zł, było zatem niezasadne.

Strona powodowa naliczyła również od pozwanej kwotę 1.624 zł tytułem prowizji. W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono prowizję uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem

tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie wynagrodzenia prowizyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rzeczywistej wysokości tegoż. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie takich prowizji, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono kryteriów, jakimi kierował się pożyczkodawca ustalając wysokość omawianej prowizji. O ile za niesporne uznać należy, że pożyczkodawca ma prawo pobierać wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, to jednocześnie oczywistym pozostaje, iż wynagrodzenie to nie może być kształtowane w sposób dowolny. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż przepisy ustawy o kredycie konsumenckim (art. 36a) ograniczają wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu poprzez wprowadzenie matematycznego wzoru służącego do obliczenia tychże. Wzór ten ustala bowiem maksymalną, a nie powszechnie obowiązującą wysokość kosztów dodatkowych. Zamieszczony w ustawie wzór nie może stanowić sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot spłaty bliżej nieuzasadnionych i z niczego nie wynikających dodatkowych obciążeń. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2020 roku (V CNP 7/20, L.) rozpatrując stan prawny, w którym pozaodsetkowe koszty kredytu były równe kwocie kapitału pożyczki, który to stan jest tożsamy z sytuacją występującą na gruncie omawianej sprawy, „ustalenie opłaty przygotowawczej, opłaty za pakiet oraz prowizji w wysokości 100 % faktycznie otrzymanej kwoty pożyczki nie pozwalało na stwierdzenie, że świadczeniu konsumenta odpowiadało wzajemne świadczenie podmiotu udzielającego pożyczki”. Nie budzi przy tym wątpliwości, że wprowadzenie do ustawy o kredycie konsumenckim konstrukcji pozaodsetkowych kosztów kredytu nie wyłącza możliwości badania, czy zapisy umowne przewidujące tego rodzaju koszty nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych. Wprawdzie sporna prowizja została ustalona w umowie zawartej przez strony, to jednak pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej prowizji są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanej) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona przez pożyczkodawcę prowizja nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom – przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego – kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję – na niekorzyść konsumenta – praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Wskazać wreszcie należy, że nie jest rolą Sądu ustalanie, w jakiej wysokości pożyczkodawca był uprawniony naliczyć prowizję od udzielonej pozwanej pożyczki. To powód winien wykazać kryteria, jakimi kierował się ustalając sporną opłatę i właściwie uzasadnić konieczność naliczenia wynagrodzenia w tej właśnie wysokości, której to powinności powód nie sprostał. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do prowizji nie wiążą pozwanej.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowny w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmierną, a wręcz nawet rażąco wygórowaną prowizją, czy też kosztami za usługę, która w istocie została mu z góry narzucona i wyceniona nieadekwatnie do płynących z niej dla konsumenta korzyści. W niniejszej sprawie pożyczkodawca arbitralnie i całkowicie dowolnie narzucił pozwanemu prowizję, która nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególnie potępienie, zwłaszcza, gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

Dodatkowo z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż powód wyegzekwował od pozwanej kwotę 811,93 zł.

W świetle przeprowadzonych rozważań Sąd uznał, iż powód może się zasadnie domagać od pozwanego wyłącznie zwrotu niespłaconej części kapitału, a więc łącznie sumy 2.266,70 zł. Powód dochodził od pozwanej zapłaty kwoty 5.398,63 zł. odejmując od tej kwoty wynagrodzenie prowizyjne - 1.624 zł, wynagrodzenie za elastyczny plan - 696 zł oraz wyegzekwowane roszczenie w trakcie postępowania egzekucyjnego - 811,93 zł, do zasądzenia od pozwanej pozostaje kwota 2.266,70 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda powyższą kwotę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w 41 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 2067 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu - 250 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł

Pozwana przegrała w 41%, a zatem w takiej proporcji powinna ona zwrócić powodowi koszty.

Wobec tego, iż w sprawie zostały poniesione przez Skarb Państwa koszty sądowe, Sąd postanowił pobrać od powoda kwotę 774,40 zł stanowiącą stopień jego przegranej.

Mając na względzie trudną sytuację pozwanej Sąd nie obciążył jej obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych od uwzględnionej części roszczenia.